

Arrest

nr. 70 110 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2011 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 september 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juni 2011 vraagt verzoekende partij een visum aan.

1.2. Op 28 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

Andere :

Het doel van de reis is een vestiging in België !

Aanvraag meerdere binnenkomsten wordt niet gerechtvaardigd.

Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevendende activiteit.

Betrokkene heeft van een vorig visum (2003) misbruik gemaakt : illegaal verblijf in België ! Hij maakt ook duidelijk via de brief van zijn advocaat dat hij niet zal terugkeren. Hij heeft psychische problemen en beoogt een verblijf in België.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het motiveringsbeginsel.

Verzoeker betoogt het volgende:

“ Verzoeker vroeg op 16.06.2011 een humanitair visum aan, gebaseerd op artikel 9 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

Dit blijkt ontegensprekelijk uit het begeleidend schrijven van verzoekers raadsman dd. 09.06.2011 (stuk 1) — hetgeen zeker goed moet ontvangen zijn, aangezien er in de beslissing naar verwezen wordt-, alsook uit de melding van overdracht van het dossier van het Consulaat naar de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 2).

Voormeld schrijven dd. 09.06.2011 gaf een uitgebreide motivatie voor deze aanvraag, gestaafd aan de hand van een heleboel stukken.

Immers, de psychische toestand van verzoeker vereist de nabijheid van zijn familie, enerzijds om hem in deze situatie moreel en materieel te kunnen steunen, anderzijds omdat dit tevens een belangrijk element kan zijn voor zijn genezing.

In Marokko wordt verzoeker tijdelijk geholpen door een kennis, de heer (S. E.), maar het is evident dat een kennis niet verantwoordelijk kan zijn voor de zorgen op lange termijn.

In België daarentegen woont de meerderheid van verzoekers dichte familieleden, meerbepaald zijn zus (S. B.), bij wie hij reeds gedurende 8 jaar heeft gewoond, en zijn moeder.

Het zijn ook deze mensen die hem nu helpen, hoewel hij in Marokko is.

Op 13.04.2011 is de heer (M. A.), de echtgenoot van mevrouw (S. B.) en dus de schoonbroer van verzoeker, naar Marokko gegaan om hem te bezoeken (materiële en morele steun); op 10.06.2011 is de moeder van verzoeker naar Marokko gegaan om hem te bezoeken. Op 27.05.2011 zond (S. B.) via Western Union geld naar Marokko om hem te steunen.

Het is evident dat zij nog veel beter zouden kunnen helpen, indien verzoeker ook in België zou zijn.

Overigens beschikken (S. B.) en (M. A.) over voldoende inkomsten, zodat er geen risico is dat verzoeker zou afhangen van de Belgische Staat. Ook broer (A.) die in Frankrijk woont heeft voldoende inkomsten en stuurt regelmatig geld op voor het onderhoud van zijn moeder.

Daarnaast zijn er ook nog andere familieleden in België, namelijk (C. B.), (E. M. B.) en (E. H. B.), die een zus en broers zijn van verzoekers vader, en die eveneens een steun kunnen zijn voor verzoeker.

Indien verzoeker in Marokko zou moeten blijven en dus zonder de nabijheid van zijn familieleden, zou zijn situatie uitzichtloos worden. De nabijheid van zijn familie is niet alleen belangrijk opdat hij zou verzorgd worden (zowel materieel als moreel), maar ook opdat hij zou genezen.

Dit alles stond vermeld in het schrijven dd. 09.06.2011.

** De motivatie van de beslissing genomen door verwerende partij beperkt zich tot het volgende: (...)*

** Vooreerst betreft het artikel 32 van de Verordening nr. 810/2009, op basis waarvan het visum wordt geweigerd, enkel visa voor transit en kort verblijf, aangezien artikel 1 van deze verordening duidelijk bepaalt: ‘In deze verordening worden de procedures en voorwaarden vastgesteld voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 3 maand binnen een periode van 6 maand.’*

De visumaanvraag verzoeker betreft echter geen kort maar wel een lang verblijf, dit om humanitaire redenen, en conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast geeft de rest van de motivatie geen enkel antwoord op de uitgebreide argumentatie zoals uiteengezet in het schrijven dd. 09.06.2011, maar blijft ook deze beperkt tot argumenten die betrekking hebben op een visumaanvraag voor kort verblijf.

De beslissing dd. 29.06.2011 is noch op een volledige noch op een correcte manier gemotiveerd, aangezien volledig wordt voorbijgegaan aan de werkelijke aard van verzoekers visumaanvraag: deze wordt behandeld als een aanvraag voor een toeristenvisum, terwijl het om een aanvraag van een humanitair visum gaat.

Het is dan ook onbetwistbaar dat hiermee het motiveringsbeginsel wordt geschonden, alsook dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet wordt miskend.”

2.2. In haar nota met opmerkingen betoogt verwerende partij:

“In zijn enig middel werpt verzoeker een schending op van artikel 9 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van het motiveringsbeginsel.

Vooreerst merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet aantoont op welke wijze artikel 9 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zou zijn geschonden.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij het volgende gelden.

Verzoeker beweert geen visum kort verblijf, doch een humanitair visum (voor lang verblijf) te hebben aangevraagd. Hij verwijst dienaangaande naar het schrijven van zijn raadsman dd. 09.06.2011 waarin de redenen van zijn visumaanvraag zouden zijn weergegeven.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen, nu zij compleet indruisen tegen de stukken van het administratief dossier.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat verzoeker een visum heeft aangevraagd voor kort verblijf, m.n. een visum voor een verblijfsduur van 90 dagen met meerdere binnenkomsten.

Gezien uit de door verzoeker voorgelegde stukken (o.a. de brief van zijn advocaat) en zijn verklaringen blijkt dat verzoeker zich in België wenst te vestigen bij zijn familie, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat aan verzoeker geen visum kort verblijf (type C met meerdere binnenkomsten) kan worden afgegeven.

Geheel overeenkomstig artikel 32 van de Verordening 810/2009/EG heeft de gemachtigde geoordeeld dat het doel en de omstandigheden van het kort verblijf onvoldoende werd aangetoond, nu het doel van het kort verblijf de vestiging in België is en de aanvraag tot meerdere binnenkomsten niet gerechtvaardigd werd. Tevens werd terecht geoordeeld dat verzoeker geen of voldoende garantie op terugkeer biedt, aangezien hij niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit. Volledigheidshalve heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nog verwezen naar het feit dat verzoeker in 2003 reeds misbruik heeft gemaakt van een visum (kort verblijf) en hij via de brief van zijn advocaat duidelijk maakt dat hij niet zal terugkeren; hij heeft psychische problemen en beoogt een verblijf in België.

Beide motieven volstaan op zich reeds om de bestreden beslissing te ondersteunen. Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De beschouwingen van verzoekers raadsman in haar schrijven dd. 09.06.2011 kunnen hieraan geen afbreuk doen, nu deze immers voorbij gaan aan het feit dat verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier een visum kort verblijf heeft aangevraagd.

“Daarnaast wordt opgemerkt dat een visum kort verblijf meebrengt dat de aanvrager zinnens is na dit kort verblijf terug te keren naar het land van herkomst, in tegenstelling tot sommige andere visa bijv. het visum gezinshereniging.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 27.248 van 12 mei 2009)

Het komt aan verzoeker toe de juiste procedure te volgen / de juiste aanvraag in te dienen.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker geen visum kort verblijf kan worden afgegeven.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl deze beslissing afdoende in feite en in rechte werd gemotiveerd.

Het enig middel kan dan ook niet worden aangenomen.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Verzoekers betoog komt er op neer dat de bestreden beslissing antwoordt op een aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf doch dat hij een visum om humanitaire redenen op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet heeft aangevraagd.

2.5. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdelingenwet aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

De minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde kan iemand machtigen om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. De toepassing van voormelde wetsbepaling gaat gepaard met een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.6. In het administratief dossier bevindt zich een formulier, verzonden door “*Consubel – Casablanca*” naar de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin de gegevens betreffende verzoekers visumaanvraag zijn opgenomen. Hoewel in dit formulier bij “*aangevraagd visumtype*” door de diplomatieke post ingevuld werd “*Visa Kort verblijf (type C)*”, blijkt uit de overige gegevens van dit formulier dat verzoeker een visum op grond van humanitaire redenen aanvroeg. Zo blijkt uit het formulier dat verzoeker als verblijfsmotief “*humanitair*” heeft opgegeven en wordt verwezen naar een schrijven van verzoekers advocaat van 9 juni 2011 dat als opschrift draagt “*demande de visum humanitair*”. Uit dit schrijven blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker een verblijf van lange duur in België in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet beoogt. Immers vermeldt dit schrijven: “*Mon client veut maintenant demander un visum humanitaire pour la Belgique, basé sur l'article 9 de la Loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.*” De Raad kan derhalve niet akkoord gaan met de stelling van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat uit de stukken van het administratief dossier onomstotelijk blijkt dat verzoeker een visum kort verblijf heeft aangevraagd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle gegevens van het dossier. Door haar beslissing te stoelen op artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code, dat slechts betrekking heeft op de procedures en voorwaarden vastgesteld voor de afgifte van visa voor de doorreis over het

grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden en aldus geen rekening te houden met de gegevens van het dossier is de bestreden beslissing niet gestoeld op een correcte feitenvinding. Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Dit onderdeel van het middel is in die mate gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde onderdelen van het middel te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2011 tot weigering van afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER